

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/89/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416205251
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4416205251.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: M. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., Z. XX, zastúpený Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou, so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 26. apríla 2022 č. k. 6C/128/2016-334 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie prerušil do skončenia rozvrhového pojednávania v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Nové Zámky 10Er/872/1997, a to rozvrhového pojednávania o výťažku z dražby konanej dňa 27. 09. 2001. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 164 CSP a uviedol, že žalobca sa svojou žalobou voči žalovanému domáha náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora vo veci tým, že výťažok z dražby zo dňa 27. 09. 2001 vo výške 36 878,44 eura, ktorý má byť rozdelený na rozvrhovom pojednávaní (dosiaľ nebolo právoplatne vykonané), sa na účte náhradného súdneho exekútora po JUDr. Vančíkovi (ktorý bol z funkcie odvolaný), nenachádza. Podaním zo dňa 26. 11. 2020 žalobca navrhol prerušenie tohto konania do rozhodnutia o rozdelení výťažku z dražby 27. 09. 2001, ktorý príklep súd schválil uznesením zo dňa 09. 09. 2002, a to z dôvodu, že náhradný súdny exekútor má fyzicky k dispozícii exekučný spis, hoci predtým vychádzal z toho, že tento k dispozícii nemá, môže teda vykonať rozvrhové pojednávanie. Súd prvej inštancie uznesením 6C/128/2016-294 zo dňa 08. 10. 2021 konanie podľa § 164 CSP prerušil z dôvodu, že až po vykonaní rozvrhu výťažku z dražby zo dňa 27. 09. 2001 bude možné určiť (a to bez ohľadu na to, či pre chýbajúce finančné prostriedky na účte súdneho exekútora bude možné tieto aj reálne vyplatiť oprávneným osobám podľa § 157 ods. 1 ExP), či nejaká časť z výťažku dražby mala pripadnúť aj žalobcovi (a teda, či mu vznikla aj skutočná škoda), resp. kto a z akého dôvodu oprávnenou osobou podľa § 157 ods. 1 ExP je. Do skončenia tohto rozvrhového pojednávania totiž tieto skutočnosti nie je možné s konečnou platnosťou určiť. Krajský súd Nitra uznesením 9Co/109/2021-314 zo dňa 21. 12. 2021 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 236 CSP, ako i § 220 ods. 2 CSP (s použitím ustanovenia § 234 ods. 2 CSP) a postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo na spravodlivý proces, čo bolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akými skutkovými a právnymi závermi sa súd prvej inštancie riadil, keď rozhodol o prerušení konania v zmysle ustanovenia § 164 CSP a to bez toho, že by z jeho rozhodnutia bolo zrejmé, aké iné vhodné opatrenia pred rozhodnutím o prerušení konania súd urobil, z akého dôvodu bolo nevyhnutné konanie v danej veci prerušiť. Odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia je v celom svojom

rozsahu všeobecne, len so strohým popisom predmetu konania vo veci samej a konania, do skončenia ktorého má byť prejednávaná vec prerušená. Samotný dôvod deklarovaný súdom prvej inštancie v aspekto zistenia, či žalobcovi vznikla aj skutočná škoda sa javí ako zmätočný, keď na jednej strane súd zastáva predbežný právny názor o existencii škody na ťarchu žalobcu, a na strane druhej viaže prerušenie konania do doby rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/872/1997 s relevanciou zistenia, či žalobcovi vznikla skutočná škoda. V odôvodnení absentuje, prostredníctvom akých úvah súd vec právne posúdil. Napokon, zo spisu, a tým rovnako z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nie je jednoznačne zrejmé, v akom štádiu je konanie, do právoplatného skončenia ktorého bola daná právna vec prerušená (okrem aktuálnej vedomosti o prerušení tohto konania), teda, či výsledky jeho dokazovania môžu mať význam pre posúdenie prejednávanej veci. V odôvodnení tak chýba akékoľvek relevantné právne i skutkové zdôvodnenie záveru prvoinštančného súdu, že v danej veci sú splnené zákonné podmienky prerušenia konania. V dôsledku absencie dostatočného konkrétneho odôvodnenia, týkajúceho sa danej konkrétnej právnej veci, je predmetné napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné i odvolacím súdom. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že dôvod prerušenia konania spočíva predovšetkým v hospodárnosti konania, pričom je výhradne na súde, či k prerušeniu konania pristúpi, alebo nie. K prerušeniu konania musí preto súd pristúpiť zodpovedne a s vedomím, že ak sa následne ukáže jeho neproduktívnosť, môže doba takéhoto prerušenia prispieť. Takéto odôvodnenie rozhodnutia o prerušení konania, o ktorom súd rozhoduje v zmysle ustanovenia § 164 CSP nevyhovuje požiadavkám na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko z jeho obsahu nemožno vyvodit' presvedčivú odpoveď na to, na základe čoho dospel k záveru o existencii takej prekážky konania, pre ktorú nie je možné v konaní pokračovať. Vzhľadom na skutočnosť, že vyššie uvedenými okolnosťami sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal, jeho rozhodnutie je potrebné pre nedostatok dôvodov považovať za nepreskúmateľné. Takýto prístup súdu sa javí ako nezodpovedajúci príslušným ustanoveniam o súdnej ochrane, kam patrí aj zákonná požiadavka na náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia ako výklad myšlienkového postupu súdu o tom, ako dospel k príslušnému výroku rozhodnutia, má totiž spĺňať požiadavku, aby bol objektívnym, zrozumiteľným a presvedčivým, t. j. aby bolo z neho možné preskúmať správnosť postupu súdu. Žalobca na svojom návrhu prerušenie konania zotrval. Zo spisu Nové Zámky 10Er/872/1997 súd prvej inštancie zistil, že dňa 27. 09. 2001 bol na dražbe súdnym exekútorom JUDr. Emilom Vančíkom udelený príklep k predaju nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu, a to za najvyššie podanie v sume 36 878,44 eura, ktorý príklep súd uznesením Er 872/1997-207 zo dňa 09. 09. 2002 schválil. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že rozvrh výťažku z tejto dražby, ktorý vykonal rovnaký súdny exekútor dňa 20. 10. 2009, nebol súdom schválený (uznesením Er 872/1997-378 zo dňa 10. 01. 2011 bol neschválený), a že ďalšie rozvrhové pojednávajúce už vykonané nebolo. Súdny exekútor JUDr. Jozef Kapronczai (náhradník po pôvodnom exekútorovi JUDr. Vančíkovi) súdu podaním zo dňa 08. 06. 2021 oznámil, že po obdržaní exekučného spisu vykoná rozvrhové konanie a podá návrh na jeho schválenie súdu, a to aj napriek tomu, že na bankovom účte odvolaného (pôvodného) exekútora JUDr. Vančíka sa výťažok z tejto dražby nenachádzal. Súd prvej inštancie konanie prerušil z dôvodu, že až po vykonaní rozvrhu výťažku z dražby zo dňa 27. 09. 2001 bude možné určiť (a to bez ohľadu na to, či pre chýbajúce finančné prostriedky na účte súdneho exekútora bude možné tieto aj reálne vyplatiť oprávneným osobám podľa § 157 ods. 1 ExP), či nejaká časť z výťažku dražby mala pripadnúť aj žalobcovi (a teda, či mu vznikla aj skutočná škoda), resp. kto a z akého dôvodu oprávnenou osobou podľa § 157 ods. 1 ExP je. Do skončenia tohto rozvrhového pojednávajúceho totiž tieto skutočnosti nie je možné s konečnou platnosťou určiť. Je z obsahu spisu nepochybne preukázané, že v exekučnom konaní 10Er/872/1997 bolo na dražbe nehnuteľnosti urobené najvyššie podanie a bol udelený príklep, ktorý bol následne schválený súdom a tiež to, že súd dosiaľ právoplatne o rozvrhu výťažku dražby v sume 36 878,44 eura nerozhodol. Taktiež je preukázané z listinných dôkazov (správa súdneho exekútora Kapronczai), že na účte súdneho exekútora a ani jeho náhradníka sa prostriedky z najvyššieho podania nenachádzajú. Z uvedeného vyplýva, že do doby, kým bude vykonané rozvrhové pojednávajúce o výťažku dražby, a pokiaľ bude rozhodnuté o tom, ako sa má naložiť s rozvrhom výťažku, nie je možné určiť, aká škoda a či vôbec žalobcovi vznikla a či jeho žaloba je dôvodná, resp. v akom rozsahu. Napriek tomu, že prerušenie konania je skôr výnimočným úkonom súdu a musí byť realizované v súlade so zásadou hospodárnosti konania, mal súd prvej inštancie za to, že konanie je nevyhnutné prerušiť do doby vykonania rozvrhového pojednávajúceho v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Nové Zámky 10Er/872/1997 a rozvrhového pojednávajúceho o výťažku z dražby konanej dňa 27. 09. 2001, nakoľko do tej doby (hoci by aj rozvrhové pojednávajúce nevedlo k reálnemu rozdeleniu najvyššieho podania z dôvodu, že v skutočnosti súdny exekútor finančnými prostriedkami z najvyššieho podania nedisponuje, ako je to aj pravdepodobné), pokiaľ nebude právoplatne rozhodnuté o rozvrhu najvyššieho podania a o tom, či a akú sumu prostriedkov z neho žalobca obdrží.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP a uviedla, že odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí zaviazal súd prvej inštancie zaoberať sa pasívnou vecnou legitimitáciou žalovanej. Uvedené inštrukcie súd prvej inštancie nerešpektoval a ani sa s právnym názorom odvolacieho súdu v odôvodnení uznesenia o prerušení konania nijakým spôsobom nevysporiadal. Súd na pojednávaní dňa 20. 04. 2022, v podstate bez meritórneho prejednania veci, uznesením pojednávanie odročil na neurčito, za účelom opätovného rozhodovania o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Uznesením zo dňa 26. 04. 2022 súd konanie sp. zn. 6C/128/2016 opätovne prerušil, pričom vydanie uznesenia opätovne odôvodnil potrebou počkať do skončenia rozvrhového pojednávania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Er/872/1997, pričom podľa názoru súdu, nie je možné bez tejto skutočnosti s konečnou platnosťou určiť, kto je oprávnenou osobou a či z výťažku dražby zo dňa 27. 09. 2001 môže získať žalobca nejakú časť. Žalovaná má za to, že súd sa napadnutým uznesením odklonil od záväzného právneho názoru odvolacieho súdu. Týmto súd porušil princíp tzv. kasačnej záväznosti vyplývajúcej z § 391 ods. 2 CSP. Jediným právom akceptovateľným odklonom od uvedeného ustanovenia je výnimočná situácia spočívajúca napríklad v zmene skutkových zistení, ktoré však súd nepreukázal a v odôvodnení uznesenia o prerušení konania zo dňa 26. 04. 2022 argumentuje totožnými tvrdeniami bez akejkoľvek zmeny právneho alebo skutkového stavu, nerešpektujúc pritom inštrukcie odvolacieho súdu. Ustanovenie § 164 CSP upravuje reštriktívnu výnimku (nie pravidlo) pre fakultatívne prerušenie konania, ku ktorému by mal súd pristúpiť len v nevyhnutných prípadoch a so zreteľom na jeho vhodnosť, dĺžku konania, právo sporových strán na rýchlu a účinnú obranu v intenciách čl. 17 CSP, zamedzenie prípadných odlišných rozhodnutí súdov o tej istej otázke na podklade zhodných skutkových okolností a hospodárnosť konania. Bola toho názoru, že uvedené podmienky, ktorých splnenie pre prerušenie konania podľa § 164 CSP, je nevyhnutné, nie sú splnené. Napriek tomu súd prvej inštancie konanie z nepochopiteľných dôvodov prerušil, hoci sám poukázal na skutočnosť, že účelom prerušenia konania je čakanie na neistý výsledok rozvrhového konania s neistým predpokladom, v akom čase bude právoplatne ukončené, a tým potvrdil argumentáciu žalovanej, že v konaní postupuje v rozpore s ustanoveniami zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a rovnako aj podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pretože žalobca ani po 6 rokoch súdneho konania nepreukázal existenciu škody, čo zakladá dôvod pre zamietnutie žaloby. V súvislosti s vyššie uvedeným žalovaná poukazuje aj na ustálenú judikatúru, in concreto rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1704/2004 zo dňa 23. 02. 2005 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/2601/2010 zo dňa 25. 08. 2010, ako aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16/Co/424/2012 zo dňa 30. 05. 2013, podľa ktorej škoda na strane poškodeného musí existovať najneskôr v čase, keď súd rozhoduje o uplatnenom nároku. Žalovaná v tejto súvislosti pripomína, že povinnosťou súdu v konaní o náhradu škody je skúmať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom štátu, pričom tieto musia byť splnené kumulatívne. Ak čo len jedna z vyžadovaných podmienok nie je splnená, základ nároku nie je daný. V danej veci v čase podania žaloby a ani doposiaľ nebolo preukázané splnenie jedného zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia škody. Podľa názoru žalovanej vyčkávať na moment, kedy by mohla byť podmienka vzniku škody splnená, nie je v súlade so základnou zásadou súdneho konania, zásadou hospodárnosti. Je pritom taktiež potrebné zdôrazniť, že predmetom konania nie je len požiadavka žalobcu na náhradu škody, ale zároveň si žalobca žalobou uplatňuje aj úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne od 05. 05. 2016. T. z. žalobca v žalobe tvrdil nielen skutočnosť, že škoda mu vznikla, ale že s jej náhradou je žalovaná v omeškaní od 05. 05. 2016. Za takého procesného stavu, kedy aj podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno ani po 6 rokoch súdneho konania vznik škody na strane žalobcu konštatovať (žalobca pritom jej vznik tvrdil už v roku 2016), nemožno akceptovať taký postup súdu prvej inštancie, ktorý opätovne konanie preruší, za účelom prípadného dosiahnutia takého skutkového a právneho stavu, ktorý by mohol byť na prospech žalobcu. Je predsa zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok ani po 6 rokoch súdneho konania nie je dôvodný, a nevedno, v akom čase a či vôbec by sa dôvodným v budúcnosti mohol stať. Napokon, pri takomto postupe súdu prvej inštancie nemožno ani približne predpokladať, ako by napokon naložil s požiadavkou žalobcu na úroky z omeškania uplatnenou zjavne nedôvodne od 05. 05. 2016. Mala za to, že súd vydal uznesenie o prerušení konania v rozpore s obsahom a účelom ustanovenia § 164 CSP o fakultatívnom prerušení konania a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania podľa čl. 17 CSP. Tak v odvolacom súdom zrušenom uznesení o prerušení konania zo dňa 08. 10. 2021, ako aj v uznesení o prerušení konania zo dňa 26. 04. 2022 nie sú zrejmé skutkové a právne závery, ktorými sa súd prvej inštancie riadil, pričom odôvodnenie preskúmaného

uznesenia je všeobecné, iba so strohým popisom predmetu konania vo veci samej a konania, do ktorého skončenia má byť prejednaná vec prerušená. Je možné taktiež uviesť, že odôvodnenie napadnutého uznesenia sa v podstatnej miere neodlišuje od skôr vydaného uznesenia, keď jeho body 6 až 9 kopírujú odôvodnenie pôvodného uznesenia. Tvrdila, že neexistuje právny ani skutkový základ, ktorý by zakladal dôvod pre prerušenia konania do skončenia rozvrhového konania. Súd prvej inštancie sa zároveň pred vydaním napadnutého uznesenia opätovne nevysporiadal ani s vlastným právnym záverom, že „ku škode došlo pred účinnosťou zákona 514/2003 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 01. 07. 2004. Je teda potrebné postupovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu... Je otázne, či v danom prípade je daná pasívna a vecná legitímácia žalovaného ohľadne náhrady škoda, alebo či je daná pasívna vecná legitímácia súdneho exekútora...“, hoci jeho relevantnosť zdôraznil aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Napriek uvedenému sa súd prvej inštancie aj naďalej zaoberá existenciou škody, ktorá dodnes nebola žalobcom nijakým spôsobom preukázaná a v rozpore so zásadou poskytnutia účinnej a rýchlej ochrany práv a na úkor žalovanej opakovane prerušuje konanie. Takýto postup súdu prvej inštancie nemožno vyhodnotiť inak ako prekvapivý, neodôvodniteľný a porušujúci jej právo na spravodlivé súdne konanie. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaná navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil, alternatívne zmenil tak, že návrh na prerušenie konania sa zamietá.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zodpovednosť štátu v danom prípade stojí na objektívnej zodpovednosti, čo znamená, že štát zodpovedá za výsledok (za škodu, ktorá je dôsledkom protiprávneho stavu - protiprávnej udalosti), subjektívny prvok - zavinenie - u orgánov konajúcich v mene štátu sa nevyžaduje (nerozhoduje). Inak povedané, pre objektívnu zodpovednosť štátu v tomto prípade nie je podstatné, že náhradný súdny exekútor nemal k dispozícii vymožené peňažné prostriedky, a tak nezavinil ich nevyplatenie oprávnenému v zmysle ustanovenia § 165 ods. 1 Exekučného poriadku. Pre zodpovednosť štátu v danom prípade bola relevantná existencia protiprávneho stavu vyvolaná nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, čo viedlo k vzniku škody. Na tento právny stav nadväzuje aj pasívna vecná legitímácia, ktorá je, v zmysle uvedeného, nepochybne daná. Žalovaná tvrdí, že „účelom prerušenia konania je čakanie na neistý výsledok rozvrhového konania s neistým predpokladom, v akom čase bude právoplatne ukončené, a tým potvrdil argumentáciu žalovanej, že v konaní postupuje v rozpore s ustanoveniami zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a rovnako aj podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pretože žalobca ani po 6 rokoch súdneho konania nepreukázal existenciu škody, čo zakladá dôvod pre zamietnutie žaloby.“ Žalobca škodu vyčíslil už pred podaním žaloby, a to v návrhu na predbežné prejednanie nároku uplatnenom na MS SR, a následne v žalobe. Žalovaná argumentuje v podaniach a prednesoch tým, že žaloba bola podaná predčasne. Pritom ale, ak by bola podaná až po rozvrhovom pojednávaní, vznášala by námietku premlčania. Preto jediná možnosť, akou vyriešiť tento právnym poriadkom nepredvídaný stav - dlhoročné nevykonanie rozvrhu, neuspokojenie prihlásených pohľadávok a nevyplatenie výťažku dražby nehnuteľností vo výške, v akej prevyšuje uspokojené pohľadávky povinnému, je podanie žaloby. Predpokladal, že z titulu svojho postavenia má zástupca žalovanej prístup k informácii, že rozvrhové pojednávanie je naplánované na júl 2022. V súvislostiach, predovšetkým doba trvania exekučného konania, sa javí nepravdepodobné, že súd by pri rozhodovaní o schválení rozvrhu výťažku dražby postupoval inak, než rýchlo a bez prieťahov. Preto sa javí aj podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o prerušení konania do právoplatnosti rozvrhového pojednávania ako neefektívny spôsob obrany žalovanej, keďže nie je vylúčené, že o rozvrhu súd môže rozhodnúť skôr, než odvolací súd o opravnom prostriedku žalovanej. Preto, paradoxne to nemusí byť rozhodnutie súdu o prerušení konania a jeho procesné dôsledky, ale naopak - práve procesný postup žalovanej, ktoré konanie trvajúce od r. 2016 predĺži. V zmysle uvedeného považoval rozhodnutie súdu o prerušení konania, ktoré žalovaná napadla odvolaním, za správne a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti podľa (§ 127 a § 363 CSP), viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vec prejednal a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, a preto napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 31. marca 2016 domáhal náhrady škody pri výkone verejnej moci, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora vo veci tým, že výťažok z dražby zo dňa 27. 09. 2001 vo výške 36 878,44 eura, ktorý má byť rozdelený na rozvrhovom pojednávaní, sa na účte náhradného súdneho exekútora po JUDr. Vančíkovi nenachádza, a teda prijatý výťažok z dražby nebol poukázaný ani veriteľom, vydražiteľovi ani povinnému (žalobcovi), v dôsledku čoho nedošlo k uspokojeniu pohľadávok jeho veriteľov. Dňa 27. novembra 2020 bol súdu prvej inštancie doručený návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovaná sa k návrhu žalobcu na prerušenie konania podaním zo dňa 4. decembra 2020 písomne vyjadrila tak, že s predmetným návrhom nesúhlasí a žiadala predmetný návrh zamietnuť. K vyjadreniu žalovanej sa podaním zo dňa 21. apríla 2021 vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zotrváva na svojom návrhu na prerušenie konania. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 6. októbra 2021 (č. I. 292) zdôraznil, že súd zotrváva na predbežnom právnom posúdení veci ako bolo uvedené (na pojednávaní dňa 21. septembra 2020), pričom súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 21. septembra 2020 (č. I. 214) v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP vyjadril svoj predbežný právny názor, keď okrem iného uviedol, že „má za to, že nie je stále jednoznačné zrejmé, kedy žalobcovi vznikla škoda, kedy sa o nej dozvedel, v tomto smere je dôkazné bremeno na žalobcovi. Zároveň má súd za to, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, je otázne, či v danom prípade bola spôsobená škoda výlučne súdnym exekútorom, alebo aj exekučným súdom. Zároveň má súd (predbežne) za to, že k vzniku škody došlo práve už vykonaním dražby a udelením príklepu v prospech vydražiteľa, t. j. dňa 27. septembra 2001, keďže tento deň exekútor JUDr. Vančík spísal zápisnicu o dražbe nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu, ktorý v exekučnom konaní vystupoval ako povinný. Je teda zrejmé, že exekúcia i po dátume 24. 04. 1997 prebieha na zaniknutú pohľadávku 656.066,- Sk. Nie je teda zrejmé, komu škoda vznikla, či žalobcovi ako povinnému alebo oprávnenému. V danom prípade má súd za to, že ku škode došlo pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z. Súd podotýka, že je otázne, či v danom prípade je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného ohľadne náhrady škody, alebo či je daná pasívna vecná legitímácia súdneho exekútora z titulu bezdôvodného obohatenia, čo sa týka časti sumy, za ktorú boli nehnuteľnosti žalobcu vydražené“. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 8. októbra 2021 konanie prerušil do skončenia rozvrhového pojednávania v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Nové Zámky 10Er/872/1997, a to rozvrhového pojednávania o výťažku z dražby konanej dňa 27. 09. 2001, ktoré bolo uznesením odvolacieho súdu zo dňa 21. decembra 2021 zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Následne rozhodol súd prvej inštancie napadnutým uznesením.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

10. Podľa § 165 ods. 1 a 2 CSP, len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu. Ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa procesné úkony; plynúce procesné lehoty sa prerušujú. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, preto jeho rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, a keďže s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje, na jeho odôvodnenie podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

12. Ustanovenie § 164 CSP prevzalo právnu úpravu ust. § 109 ods. 2 písm. c) OSP, ktorou sa upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými

prostriedkami, a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, riešenie tzv. predbežnej otázky) slúžiacich účelu racionálnej organizácie postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania, je ale potrebné podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv účastníkov konania rýchlejšia a účinnejšia. Rozhodujúcim hľadiskom je teda zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 10. 2010 sp. zn. 3 Cdo 150/2010, rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 93/06-23). Predmetné ustanovenie musia sudy vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 164 CSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky, a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonať spravodlivosť v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000).

13. Ako jediný fakultatívny dôvod na prerušenie konania normuje zákon (§ 164 CSP) dôvod, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet. Fakultatívne prerušenie konania znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné.

14. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že rozhodnutie o dôvodnosti prerušenia konania podľa § 164 CSP spočíva na voľnej úvahe konajúceho súdu, ktorý je pri posudzovaní tejto otázky povinný rešpektovať zásadu hospodárnosti a účelnosti konania a svoje závery následne dostatočne zdôvodniť v súlade s naplnením požiadavky preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia.

15. Z obsahu spisu je zrejmé, že súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora sa vedie od 31. marca 2016, kedy bola súdu doručená žaloba (cca 6 rokov). Žalobca v podanej žalobe odôvodňoval existenciu predpokladov zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup súdneho exekútora, pričom škodu v žalobe konkrétne vyčíslil. V konaní je nesporné, že výťažok dražby zo dňa 27. septembra 2001 vo výške 36 878,44 eura, ktorý má byť rozdelený na rozvrhovom pojednávaní, sa na účte náhradníka súdneho exekútora JUDr. Vančika nenachádza, resp. peňažné prostriedky nie sú doposiaľ objektívne dohľadateľné, pričom tento výťažok nebol poukázaný ani veriteľom či vydražiteľovi, a ani povinnému (žalobcovi). Žalobca sa tak legitímne obrátil s podanou žalobou na súd, domáhajúc sa náhrady škody, keď je založený dôvodný predpoklad o nemožnosti rozdelenia výťažku medzi dotknuté osoby.

16. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že (bod 11.) do doby, kým bude vykonané rozvrhové pojednávanie o výťažku dražby, a pokiaľ bude rozhodnuté o tom, ako sa má naložiť s rozvrhom výťažku, nie je možné určiť, aká škoda a či vôbec žalobcovi vznikla a či jeho žaloba je dôvodná, resp. v akom rozsahu. Odvolací súd v tomto smere dodáva, že výsledok rozvrhového konania má v tomto smere pre rozhodnutie vo veci samej relevantný význam. To znamená, že došlo k naplneniu jednej z troch podmienok pre fakultatívne prerušenie konania, a to skutočnosť, že vyriešenie otázky rozvrhnutia výťažku sa rieši v inom súdnom konaní a zároveň jej vyriešenie má, resp. môže mať pre rozhodnutie vo veci význam.

17. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na charakter prejednávanej veci a riešenia otázky rozsahu vzniknutej škody (výsledok rozvrhového konania), predstavuje inštitút prerušenia konania nevyhnutné opatrenie súdu na riešenie procesnej situácie, ktorú nebolo možné v konaní relevantným spôsobom vyriešiť prostredníctvom iných opatrení súdu. Došlo tak k naplneniu ďalšej z podmienok pre aplikáciu § 164 CSP.

18. Odvolací súd dodáva, že z hľadiska hospodárnosti konania bol postup súdu prvej inštancie dôvodný, nakoľko na súde prebieha dané konanie už vyše cca 6 rokov, v rámci ktorých bolo vykonané množstvo procesných úkonov. Už len z tohto pohľadu treba vnímať požiadavku prerušenia konania na rozvrhnutie výťažku ako dôvodnú, ktorá predpokladá hospodárne využitie doposiaľ vykonaných procesných úkonov

vo veci, a to aj s prihliadnutím na ochranu zásady dobrej viery a legitímnych očakávaní žalobcu na spravodlivé vyriešenie spornej otázky, ktorá má svoj nesporný základ v objektívnom nedohľadaní peňažných prostriedkov, resp. výťažku na účte súdneho exekútora.

19. Na záver odvolací súd dodáva, že preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal.

20. Nakoľko je prerušenie konania v zmysle § 164 CSP fakultatívnej povahy, posúdenie ktorej je na voľnom uvážení konávajúceho súdu, odvolací súd konštatuje, že v konaní boli naplnené všetky predpoklady v zmysle § 164 CSP na prerušenie konania za súčasného rešpektovania zásady hospodárnosti a účelnosti konania.

21. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).